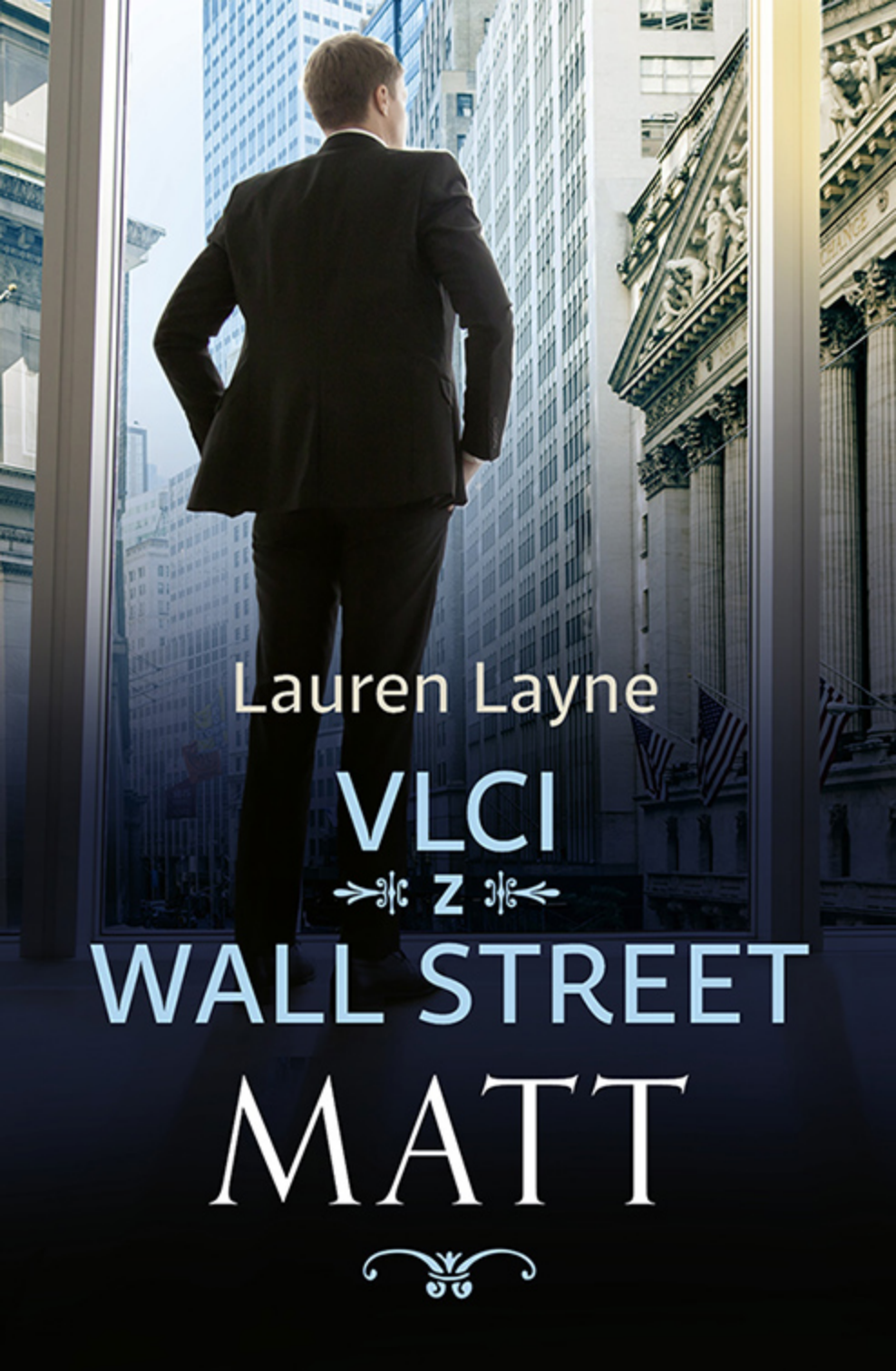

Lauren Layne

VLCI

— ❧ — Z ❧ —

WALL STREET

MATT

— VLCI —
Z WALL STREET:
MATT

Text copyright © 2018 by Lauren Layne

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Blažena Kukulišová, 2023

Cover © Guter Punkt, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3826-7 (pdf)

Lauren Layne

— ❧ — **VLCI** — ❧ —
Z WALL STREET:
MATT

přeložila Blažena Kukulišová

*Anthovi –
za to, že mi u této knihy dovolil úplně se ztratit v zóně psaní
a postaral se, aby můj hrnek na kafe nebyl nikdy prázdný*

1

MATT

pondělí ráno, 18. září

„Jsi anděl a já tě miluju,“ říkám s úctou obvykle vyhrazenou lidem v kostele.

Moje asistentka zvedne obočí a nabídne mi dva aspiriny. „Mluvíš se mnou, nebo s bagelovým sendvičem?“

„S oběma,“ odpovím s plnou pusou a natáhnu volnou ruku pro prášky.

Kate počká, až polknu, a podá mi středně velký pohárek ze Starbucks na zapití pilulek.

„Jak to vlastně víš?“ ptám se a znovu popadnu sezamový bagel s vajíčkem a sýrovou omáčkou.

„Že máš kočku jako hrom? Dostala jsem upozornění o změně tvého letu. Neplánovaný noční let z Vegas do New Yorku v neděli po rozlučce se svobodou mluví sám za sebe.“

Trhnu sebou. „Můžeme nemluvit o Vegas? Nebo o rozlučce? A až do odvolání jsou tímto zakázány všechny nářky na alkohol.“

Přidržle se usměje. „Stárnout je otrava, co?“

„Nejsem starý,“ namítnu automaticky. Už jen náznak něčeho takového je urážka. Koneckonců jsem Matt Cannon, zázračné dítě, legenda Wall Street.

Jasně, jen pitomci nazývají sami sebe legendou, ale co? V mém případě to vcelku sedí. Střední školu jsem dokončil v šestnácti, univerzitu jsem absolvoval v devatenácti a k Wolfe Investments mě vzali jen pár dní po mých dvadvacátých narozeninách, kdy moje játra byla v podstatě panenská (ačkoli já *rozhodně* panic nebyl) a víc než připravená zapojit se na Wall Street do víru chlastaček.

Jejda. Právě jsem si vzpomněl, že o alkoholu nemluvíme. Ne dokud aspirin, kofein a tenhle sendvič neprovedou svoje sladká kouzla s mou kocovinou.

Nicméně jde o to, že je mi pouhých osmadvacet. Už nejsem tak docela zázračné dítě, ale pracovat u Wolfeových před třicítkou je důvod k chvástání. Především je těžké se k této firmě dostat, ještě těžší je v tak mladém věku stoupat výš po žebříčku kariéry a...

Sakra, co si to nalhávám?

Už neumím nasávat tak, jak jsem nasával ve dvaadvaceti, a oficiálně pociťuju účinky osmačtyřicetihodinového flámu, při němž se můj bratránek loučil se svobodou.

„A teď vážně, jak se cítíš?“ ptá se Kate a kriticky si mě prohlíží.

Kate Henleyová je jedna z těch asistentek, které si hlídáte ještě bedlivěji než svou šrajtofli, bourbon Pappy Van Winkle's nebo heslo k bankovnímu účtu. Tak moc je cenná.

Jasně, je drobná, hezounká a má oči laňky jako nějaká debutantka z padesátých let, ale v práci je až nemravně schopná. Tak zdatná, že pracuje nejen pro jednoho národního šéfa, ale rovnou pro *tři*. Před pár lety jsem byl ve Wolfe Investments povýšen na ředitelskou pozici ve stejném měsíci jako mí dva nejlepší kámoši a kolegové, Ian

Bradley a Kennedy Dawson. S povýšením souvisel i fakt, že už každý z nás mohl mít vlastní asistentku, místo abychom se jako v začátcích dělili o jednu. Jelikož jsme se nemohli dohodnout, kdo bude mít Kate, ujala se nás všech a zvládá to dvojnásob lépe než jiné asistentky, které mají na starost jen jednoho investičního makléře.

Naše ujednání taky znamená závazek, že se jí při našich playboyských výstřelcích vyhneme obloukem, i když si po pravdě nemyslím, že by jí někdy hrozilo skutečné riziko. Vím celkem jistě, že Kate je až moc chytrá, aby se do některého z nás zabouchla. Všechny nás zná až moc dobře, ale přece jen se zdá, jako by se občas trochu déle zadívala na Kennedyho.

Zazubím se na ni. „Je to lepší. Díky. Bolest hlavy ustupuje.“

„Bezva. Protože tě Sam a Sam chtějí vidět.“

Můj úsměv zmizí. „Ted?“ Mrknu na své rolexky. „Je něco před osmou v pondělí ráno.“

„No jo, tohle je Wall Street. Den tady všem začal před čtyřmi hodinami. A když jsme u toho, volala jsem ti, asi tak desetkrát.“

Promnu si čelo. „Ztratil jsem mobil... někde. Říkali ti dva, co chtějí?“

„Ne,“ odpoví Kate, sehne se a vytáhne něco z vaku na oděvy. „Přišli ale k mému stolu osobně, místo aby poslali Carlu, což není nikdy dobré. Vem si tohle.“

Podává mi úzkou modrou kravatu. Poslušně sundám tu proužkovanou, kterou jsem na sebe hodil na letištní toaletě u výdeje zavazadel. Je z ní cítit přinejmenším kouř z kasina ve Vegas. A přinejhorším...

Z toho, jak Kate pokrčí nos, když ji ode mě vezme, vyčtu, že jde spíš o nejmenovanou kategorii „nejhoršího“.

Nasadím kolem krku čistou kravatu, ale Kate zvedá prst a zakrouží jím. „Hm, ne. Jsi na tom hůř, než jsem myslela.“

Zvedne bílou košili. „Převlíkni se. Kde jsi, sakra, spal, na podlaze v baru?“

„Vůbec jsem nespal,“ zabručím a rozepínám knoflíčky košile.

Platonický vztah mezi mnou a Kate tak nějak shrnuje fakt, že i když jsem polonahý, ani se nepodívá na horní část mého těla, vypracovanou po dlouhých hodinách v posilovně, a podá mi košili. „Jednoho dne už na tohle budeš opravdu starý, víš?“

„Jednou jo,“ zabrbám a převlékám se. „Dnes ještě ne.“

O minutu později na sobě mám čistou košili a novou kravatu, aspirin a kofein zabírají a cítím se trochu lépe.

„Jsou tu kluci?“ ptám se, čímž myslím Iana a Kennedyho. Urovnám uzel na kravatě, a jelikož nemám zrcadlo, roztáhnu paže, aby Kate zhodnotila výsledný dojem.

Prohlédne si mě odshora až dolů. „Prozatím to ujde, ale jen co budeš mít jednání za sebou, potřebuješ sprchu. A ne, nejsou tady. Kennedy šel s nějakým klientem na kafe a Ian taky říkal, že má hned ráno nějakou schůzku.“

Vytáhnu obočí. „Hned ráno, hm... Nezdržela ho spíš Lara ve sprše?“

„Myslím si přesně totéž.“

Ian je poněkud nechutně zamilovaný do své snoubenky Lary McKenzieové. Ale přestože se mi z míry jejich pobláznění zvedá žaludek, neexistuje jiná žena, kvůli níž bych raději přišel o partáka ve flámování a hýření. Lara pracuje jako agentka v oddělení hospodářské kriminality FBI a je nejenom chytrá a vtipná, ale taky, což je nejlepší, netoleruje nic z Ianových úletů, a těch bývalo pozhnaně.

„Tak jo, pojďme,“ prohlásím a dám si poslední sousto sendviče a velký lok kafe. „Jak moc na stupnici od jedné do deseti byli Sam se Samem napružení, když přišli?“

„Osm,“ odpoví Kate, zatímco kráčíme k výtahům. „Tu máš.“ Kate stiskne tlačítko pro přivolání výtahu a podá mi žvýkačku.

Rozbalím ji a zeptám se: „Kde je Joe?“

„V Thajsku.“

„Do háje,“ zanádvám a šoupnu plátek žvýkačky do pusy.

Joe Schneider je můj přímý nadřízený a je to dobrý šéf. Jeden z těch, které chcete mít po svém boku, když vás ti, co jsou nad ním, osobně předvolají kvůli něčemu, o čem nemáte potuchu. Dnes takové štěstí nemám. Zapomněl jsem, že vzal manželku na dva týdny do Thajska, aby oslavili dvacáté výročí svatby. Jsem na to sám.

Svědomitě žvýkám až do chvíle, kdy dorazí výtah, a pak žvýkačku vyplivnu do obalu, abych nepřevykoval jako nějaký šestnáctiletý výrostek v nákupním centru, až se setkám s výkonnými řediteli téhle společnosti.

Kate natáhne ruku, ale zavrtím hlavou a nastoupím do výtahu. „Na to, abys za mě vyhazovala vyžvýkanou žvýkačku, ti dost neplatím.“

„Neplatíš mi dost za nic z tohotohle,“ zavolá za mnou, když se dveře výtahu zavírají a rozdělí nás.

Vyjet do nejvyššího patra budovy trvá krátce. Nemůžu říct, že bych tam nahoře trávil moc času, díky bohu. Ne že by mi šéfové vadili – nebo v tomto případě šéfové mého nadřízeného –, prostě se s nimi raději vídám na firemních vánočních večírcích, kde se na setkání podílí i přemíra vodky martini.

Být k nim povolán v pondělí ráno, když mám třeskutou kocovinu? Takhle si dobrý začátek týdne nepředstavuju.

Carla, dlouholetá asistentka výkonných ředitelů, se na mě usměje sice přátelsky, ale trochu soucitně. To není dobré. Buď vypadám hůř, než jak se cítím, nebo ví něco, co já nevím.

„Ahoj, Carlo. Čekají na mě?“

„Áááach, ano,“ odpoví a nervózně se potichu zasměje.
„Čekají na vás.“

„Napovíte mi?“ ptám se.

Zamrká. „Četl jste dnešní noviny?“

„Ehm, ne. Ještě ne. Které? *Times*? *Journal*?“

Vzdychne. „Ach, zlato...“

Srdce se mi rozbuší trochu rychleji, protože Carla je obvykle naprosto klidná, a teď působí... nervózně.

Chystám se z ní vytáhnout další informace a vtom uslyším svoje jméno. Vzhlednu a vidím, že ve dveřích zasedáčky stojí Sam Wolfe junior.

„Pojď dál, Matte.“ *Sakra*. Jestli mi Carla připadá ustaraná, Sam vypadá, že ho každou chvílí klepne pepka.

„Jistě.“ Donutím se nasadit pohodový úsměv a odloučím se do malé zasedací místnosti, kde na konci stolu sedí další Sam.

Samuel a Samantha Wolfeovi, známí jako Sam a Sam, jsou na Wall Street mimořádně vlivný pár. Sam zdědil Wolfe Investments po otci zhruba ve stejnou dobu, kdy se oženil se Samanthou, další vůdčí osobností tohoto světa financí.

Když vejdu dál a pozdravím, žádný z nich se neusměje.

„Posaď se,“ pobídne mě Samantha a ukáže na jednu z volných židlí.

Poslechnu, a zatímco si sedám, všimnu si, že na stole leží noviny. Vidím, že je to *Wall Street Journal*, ale moc mi to nepomůže. Vůbec nechápu, co mají oblíbené noviny finanční čtvrti společného se mnou osobně.

Samantha se chopí vedení a jde rovnou k věci. „Předpokládám, že už jsi to četl.“ Položí ruku s upravenými nehty na noviny.

„Ehm, ne. Ještě ne.“

Sam zvedne obočí a nasadí něco mezi nesouhlasným a překvapeným výrazem. Číst *WSJ* se v naší firmě považuje za povinnost. Čtu tyhle noviny každé ráno, ale jak už víte, nemám dnes nejlepší začátek dne. Zatím jsem se k tomu nedostal.

Samantha s dlouhým povzdechem rozevře noviny, přeloží je v polovině druhé strany a přistrčí mi je přes stůl.

Zmateně po nich hrábnu, přitáhnu je k sobě a zadívám se rovnou na fotku. A sevrou se mi útroby, protože poznám, kdo je tam zvětčený.

Já.

A nejen já. Taky nějaká spoře oděná žena, která mi sedí na klíně a moje ruce jí spočívají na holém břiše.

Sakra. Moje vzpomínky jsou značně mlhavé, abych tak řekl. Fotka pochází ze sobotního večera. Nebo pátečního? Je černobílá, ale pamatuju si, že to byla blondýna a měla červenou podprsenku. Nebo růžovou? Do toho strip klubu jsme se dostali někdy v noci, to si vybavuju celkem jistě.

Stočím pohled od fotky k titulku: ZACHÁZEJÍ VLCI Z WALL STREET PŘÍLIŠ DALEKO?

Dělá se mi zle. Na přezdítku „vlci z Wall Street“ jsem zvyklý – od té doby, co se začal hrát ten film s Leonardem DiCapriem, ji ve Wolfe Investments slýcháme v jednom kuse. Aby taky ne, když je Wolfe skoro totéž jako wolf neboli vlk. Jenže vidět ji vytištěnou vedle mého obličejce a ke všemu ve *Wall Street Journal*... to není dobré.

„Určitě ses o tom doslechl,“ zamumlá nesouhlasně Sam.

„Ne.“ Odolám nutkání přejet si rukou po zátylku, abych zjistil, jestli se potím. „Cestoval jsem nočním letem.“ A při víkendové pařbě jsem ztratil mobil.

Sam zavrčí a vymění si dlouhý pohled s manželkou. S tou kocovinou nejsem v nejlepší formě, ale přesto vím, že ten pohled neznamená nic dobrého.

Samantha mi to vyloží zpříma. „Celý článek si můžeš přečíst později, shrnu ti v kostce, o co jde. Ocitl ses ve stejném klubu, kam zavítal nějaký novinář z *WSJ*, který ve Vegas dělal reportáž. On byl střízlivý, ty ne. Viděl tě zastrkovat stodolarovky za tanga a vyhazovat tisíce babek za jedinou rundu drahé whisky, a tvůj večer tam ještě nekončil. Následoval tě do tří dalších klubů, kde tví přátelé nepokrytě užívali nelegální látky.“

Prudce zvedám hlavu. „Drog se ani nedotknu. Chlast si dám, jasně, ale to je vše.“

„Chlast a ženské,“ podotkne Sam s významným pohledem na noviny.

„Tanečky na klíně nejsou nelegální. Stejně jako vodka nebo whisky.“

Přesto chápu, o co jim jde. Nejsem žádný světec, ale tenhle víkend ve Vegas nabral i na mé poměry šílené obrátky. Bratránek je majitel klubu v Miami, velké zvíře, a jeho parta kámošů nejenže posunula flámování na úplně jinou úroveň, ale taky se přitom chovala arogantně. Arogantně a hloupě a já teď evidentně zaplatím za to, že jsem se k těm pitomcům přidal.

„Ne, technicky vzato jsi nebyl přistižen při nezákonné činnosti,“ uzná Samantha. „A nejsme tu proto, abychom ti dělali rodičovské kázání. Jsi jeden z našich nejlepších makléřů, Matte, jak víš. Ale tohle je zlé. Už nám telefonovalo několik znepokojených klientů s obavami, co, sakra, provádíme s jejich penězi.“

„Utrácím svoje peníze,“ namítnu a bodám prstem do novin. „A každý cent jsem si zasloužil.“

„My tohle víme,“ říká Samantha. „Ale jistě si stejně jako my uvědomuješ, že vnímání faktů často znamená víc než samotná skutečnost. Nikdo neuvěří, že ses kokainu ani nedotkl. Nikdo neuvěří, že házení stodolarovek na ty holky

skončilo neškodnými tanečky na klíně. Drogy, prostituce, nezodpovědné utrácení... čelit těmto obviněním pro nás nebude snadné. Zvlášť po té loňské aféře ohledně Iana a údajného zneužití informací v obchodním styku. Dosud mírníme škody, které nám to způsobilo.“

„Vyšlo najevo, že je nevinný,“ zastanu se okamžitě kamaráda. Ian možná je trošku neukázněný, ale při práci přísně dodržuje všechna pravidla.

„Ano. Oficiálně,“ přisvědčí Sam. „Jak ovšem říkáme, jde taky o dojmy. A tohle...“ Ukáže na noviny a odmlčí se.

Samantha na stole sepne ruce a zadívá se mi do očí. „Na PR a v právním oddělení nám doporučili propustit tě, abychom odrazili nejhorší nápor na reputaci.“

Bleskne mi hlavou, že jsem špatně slyšel. „Co prosím?“

„Nepovažujeme za nutné zajít až tak daleko,“ odpoví Samantha, odmlčí se a nechá v nastalém tichu viset nevyslovené *zatím*. „Chápeme, žeš měl trochu smůlu, když ses ocitl ve stejném klubu jako ten reportér. Ale musíme nějak zmírnit negativní dopady. Už se ozvali dva z tvých klientů a žádají, aby se jich ujal jiný makléř.“

Do prdele. Vážně? Jsem rozpolcený mezi nevěřičností a hněvem – zaprvé, že se tohle vůbec děje, a zadruhé, že se z toho klube tak těžký průser. Zmůžu se na přikývnutí, přestože se mi hlavou míhají myšlenky jedna za druhou a mozek se odmítá smířit s realitou. „Jak to chcete řešit?“

Samantha pohlédne na manžela a ten se chopí slova. „Vidíme to na důkladnou změnu image.“

„Cože?“

„Chápeš...“ Mávne rukou. „Ubrat s pitím. Omezit návštěvy podniků v pozdních večerních hodinách. Vynechat u večere kaviár. Udržet účet u baru pod čtyřcifernou částkou. A pro lásku boží, vyhýbat se tomu striptýzovému klubu a přátelům holdujícím kokainu.“

„Jistě, samozřejmě,“ slyším se říkat, i když je mi trochu na zvracení. Nevím, jestli za to může škopek chlastu, který jsem do sebe nalil před pár hodinami, nebo nastala situace. Nejspíš kombinace obojího.

„A ještě něco,“ dodá Samantha. „Tohle všechno pomůže, ale o nápravě muže ze všeho nejvíc svědčí to, že má partnerku. Podívej se na Iana a Laru. Ian byl ještě divočejší než ty a teď...“

„Je z něj krotký domácí týpek, já vím,“ odseknou. „Nic takového neplánoval, jednoduše se to stalo. Na mě žádná Lara McKenzieová někde za rohem nečeká. Jsem single a vyhovuje mi to.“

„Tak se odsingluj,“ říká Samantha a vstane, jako že náš rozhovor končí. „Pokud možno do našeho každoročního galavečera, který bude příští měsíc.“

„Počkat, cože? Jak to myslíte?“

Sam vstane, přistoupí k manželce a zazubí se. „Myslí to tak, že reputaci muže nejlépe očistí správná žena po jeho boku.“

„Ale...“

Samantha mě probodne pohledem. „Řeknu ti to po lopatě, Matte. Najdi si přítelkyni.“

„Nebo?“ zeptám se s pocitem, že je ve hře ultimátum. Upjatě se usměje. „Nebo si sežeň novou práci.“

2

SABRINA

pondělí ráno, 18. září

Co se týče počasí, je přímo dokonalé ráno.

Právě tak teplé, abych si pochutnala na cappuccinu v patiu své oblíbené restaurace, a natolik svěží, aby ospravedlnilo nákup nového kašmírového svetru, pořízeného do podzimního nečasu.

Co není až tak dokonalé? Výraz ve tváři Lorny Midlerové, která si právě prohlíží tučt fotek, na nichž je zachycena ve dvanácti různých sexuálních polohách se svým osobním trenérem.

Tváří se zdrceně, a přestože už tuhle práci dělám roky a jsem zatvrzele cynická, je mi jí bezděky poněkud líto.

Abych jí dopřála trochu soukromí, zvednu hrnek, prohlížím si srdíčko nakreslené v pěně a usměju se, protože sice jde o milé gesto, ale dokazuje, že mě barista nebo baristka vůbec neznají.

Opravdová láska? Na to fakt nejsem.

Vidíte? Cynik.

Lorna si nasadí brýle značky Chanel na vršek hlavy a užasle na mě zírá. „To snad nemyslíte vážně, Sabrino. Jak jste ty fotky pořídila?“

Mluví břitkým, agresivním tónem. Zdrčenost rychle vystřídal defenzivní postoj.

Vyvažuju její hněv chlácholivým hlasem. „Nevylezla jsem u vašeho domu na Park Avenue na strom, pokud se ptáte na tohle.“

„Najala jste na to někoho jiného? Zaplatila jste nějakému odpornému soukromému očku, abyste mi mohla zničit manželství?“

Napiju se cappuccina, a zatímco se z pěnového srdíčka stává rozmazaná šmouha, odolávám nutkání upozornit ji, že si manželství zničila *sama*.

„Chápu, že je to frustrující,“ říkám pořád ještě klidně.

Lorna si odfrkne. „Jak byste to mohla chápat? Byla jste někdy vdaná?“

Teď je s odfrknutím řada na mně, ale udělám to jen v duchu, nahlas ne. Vstoupit do manželství nepatří do mých životních plánů a důvodem jsou právě vztahy jako ty, co pěstuje Lorna.

„Můžu vás žalovat,“ zasyčí na mě, když neodpovídám.

Ani to se mnou nehne. Tahle výhrůžka je běžná, ale pro mě nemá naprosto žádnou váhu. „Ve vašem zájmu bych vám to nedoporučovala. Podepsaly jsme smlouvu, kde je jasně uvedeno...“

„Že pro mě pracujete!“

Nevšímám si jejího výlevu a pokračuju: „Že abych vám prokazovala služby, musíte být vstřícná a ve všem nápomocná.“ Vylovím z kabelky kopii řečené smlouvy a přistrčím ji před ni. „Najděte si druhou stranu a odstavec 3a s vašimi iniciálami, kde potvrzujete, že budete čestně odpovídat na moje otázky. V odstavci 3b taktéž s vašimi

iniciálami souhlasíte, že pokud mi někdy v průběhu naší spolupráce zalžete, vaše záloha propadne.“

„Nikdy jsem...“

Zarazím ji zvednutím ruky, vytáhnu z kabelky malý magnetofon a položím ho na stůl. „Tohle je záznam našeho rozhovoru z baru Bemelmans. Tvrdila jste zcela jednoznačně, že jste manželovi věrná.“

Vztekle na mě hledí, ale nehodlám ustoupit.

„Lorno, ty fotky jsem nepořídila já. Najala jste mě, abych prověřila vašeho manžela, a přesně to jsem se chystala udělat. Váš muž ale buď věděl o vašem plánu, nebo něco tušil, protože jen co jsem vešla do jeho kanceláře, podal mi obálku s těmito fotografiemi. Pořízenými dva dny předtím, než jste mi lhala o své věrnosti.“

Pohrává si s náhrdelníkem. „Vy jste s ním mluvila?“

„Ano. Raději s lidmi jednám zpříma. Dívám se jim do očí a posuzuju jejich reakci na mé otázky. V tomto případě jsem zjistila, že váš muž je o krok přede mnou. Nejenže věděl, že máte poměr, měl důkaz.“

Lorna nervózně polkne. „Tak co teď?“

„Vřele vám doporučuju, abyste se s manželem posadili a probrali to spolu. A pokud to neuděláte, aspoň každý promluvte se svým právním poradcem. Mě už se to netýká.“

„Najala jsem vás, abyste se postarala, že při rozvodu o všechno nepřiřdu!“

„Ne, najala jste mě, abych zjistila víc o záletech vašeho muže. O svých jste se nezmínila, což je porušení naší smlouvy.“

„Fajn,“ odsekne, znovu složí smlouvu a znechuceně ji přes stůl ke mně hodí. Sáhne za sebe, sundá z opěradla židle kabelku od Gucciho a dá si ji na klín. „Kéž bych mohla říct spánembohem a nikdy víc, ale nejspíš se ještě uvidíme, že ano?“

Sáhnu po magnetofonu a uložím ho zpátky do kabelky. „Ano, stává se mi, že na své dřívější klienty narazím při nějaké společenské akci.“

Zasměje se. „Víte, až dosud jsem nad tím pořádně nepřemýšlela, ale musíte být nejmocnější žena Manhattanu. Kolik newyorských tajemství jste už odhalila?“

Pokrčím rameny a odpovím podle pravdy. „Spoustu.“

Odpovím s upjatým a nevlídným úsměvem. „No co. Hlavně když zůstanou v tajnosti.“

Poklepu na papíry, které dosud leží na stole. „Smlouvu jsem podepsala i já. A svoje závazky vždycky dodržím.“

Lorna vstane a posbírá hromádku fotografií. „Tohle si nechám.“

Mávnu rukou. *Klidně.* Obě víme, že existují duplikáty. Několik souborů fotek v tištěné i digitální formě.

Beze slova jde pryč, s kostnatými rameny odchází po Spring Street a pohupuje boky. Účet nechala na mně, ale s tím, co jí účtuju, tu její mimosu klidně zatáhnu.

Já vím. Můžete si o mně myslet, že těžím z problémů jiných lidí.

Svým způsobem.

Ale nabízím jim řešení. Za jistou cenu, ovšem, ale to, co dělám, není vydírání. Všem hned na začátku vyložím, jak pracuju a co ode mě můžou očekávat.

Nejsou v tom žádné háčky, aspoň ne z mé strany.

Chápete? Dávám věci do pořádku. Což je v podstatě nóbl způsob, jak říct, že řeším průsery, do kterých se lidi uvrtají. Vaše nejšpinavější prádlo? Zvládnou to. Vaše nejtemnější tajemství? Nějak si s tím poradím. Ale jen když mi všechno povíte... *předem.*

Je mi putna, že si to Lorna Midlerová rozdávala se svým namakaným trenérem. Ví bůh, že její manžel není svatý.

Ale vadí mi, že to přede mnou tajila.

Mám co do činění s nejrůznějšími morálně zkaženými lidmi. S podvodníky. Cizoložníky. Dokonce i s lidmi, kteří porušili zákon. Patří to k mé práci a tu dělám ráda.

Ale odmítám pracovat se lháři.

V duchu přihodím Lornu na svou černou listinu – ne že bych ji urážela, až na sebe někde ve společnosti narazíme, což je nevyhnutelné. Ovšem spolupracovat už v budoucnu nebudeme.

„Další cappuccino, slečno Crossová?“ Vzhlednu a usměju se na Javiera, jednoho z číšníků, kteří tu pravidelně obsluhují.

„Dnes už jsem svůj příděl kofeinu vyčerpala. Co třeba nějaký bylinkový čaj? Příchuť nechám na vás, překvapte mě. A ještě noviny, prosím.“

Přikývne a já se opřu zády do židle, nadechnu se svěžího vzduchu s náznakem podzimu a pozoruju poklidný pěší provoz v SoHo. Tato čtvrť je vyhlášena jako jedna z nejlepších nákupních zón ve městě, ale takhle brzy po ránu ještě obchody nejsou otevřené, v ulicích je ticho a poklid narušují jenom všudypřítomné klaksony newyorských taxíků.

„Tady to máte, slečno Crossová,“ říká Javier nesoucí konvičku s horkou vodou a šálek z jemného porcelánu s květinovým vzorem. „Mléko ani cukr nechcete, že ne?“

„Máte dobrou paměť,“ odpovím, zatímco lije do šálku vodu, z níž stoupá pára.

Postaví konvičku na stůl spolu s novinami, přihodí croissant a mrkne. „Na účet podniku.“

Nenamáhám se mu vysvětlovat, že *na účet podniku* ještě neznamená, že kalorie z té másličkové dobroty neskončí na mých bocích a jídlo bez placení mnohdy není totéž co jídlo bez tuků.

Když odejde, přece jen si z rohlíčku kousek uždibnu, protože je setsakra lepší než odtučněný řecký jogurt, který

jsem snědla o něco dřív. Jsem odhodlána přijít těmhle věcem na chuť, ale zatím mi štěstí nepřeje. Ten jogurt možná je zdravý, ale taky je kyselý a rozhodně nemá na to, aby předčil nadýchaný croissant.

Otřu mastné prsty o ubrousek a zvednu *Wall Street Journal*. Nechávám si každé ráno doručit *WSJ* a půltucet dalších novin do svého bytu a přečtu je od začátku až do konce. Abych svou práci dělala dobře, je velice důležité být informována. S Lornou jsem se ale sešla brzy ráno a nestihla jsem všechno dočíst.

Napiju se čaje a přejedu očima první stranu. Nepříliš silné zemětřesení v San Francisco Bay Area, díky bohu nejsou hlášena zranění. Politici se účastní mezinárodního mírového summitu. Nějaký technologický gigant dosáhl dalšího rekordního...

Otočím stránku.

A málem upustím šálek s čajem.

„Panebože.“ Nakloním se k novinám, abych se ujistila, že je to opravdu on, ale... ovšemže.

I kdyby na popisku nestálo jeho jméno, kdo jiný by mohl být ve *Wall Street Journal* zachycený na snímku, kde mu rozkročmo sedí na klíně jakási polonahá ženština otočená zády k fotoaparátu?

Kdo jiný by ji držel kolem pasu a arogantně se zubil, co to dá?

Kdo jiný kromě Matta Cannona by mi zkazil chuť na naprosto dokonalý croissant?

Poněvadž tohle Matt Cannon dělá. Obvykle mám svůj život pod kontrolou, ale jakmile se mu naskytne sebemenší šance, obrátí mi ho naruby.

3

MATT

úterý ráno, 19. září

„Tak co s tím uděláš?“ ptá se Kennedy, jen co mě zmerčí, a prohlíží si posilovací lavici, kde vleže zvedám činky.

„Vím já?“ procedím skrz zaťaté zuby a pokračuju v sérii cviků. „Znáš nějakou půjčovnu přítelkyň?“

„Žádnou jinou než velebené eskortní služby, které tě zatáhnou do dalších malérů.“

„Myslím, že to ani není možné,“ prohlásím, dokončím poslední zdvih a nechám Kennedyho uložit činku zpátky do stojanu.

Posadím se, a když mi můj druhý nejlepší kámoš Ian hodí ručník, chytím ho jednou rukou.

Ian si sedne na lavici proti mně a volně složí ruce mezi kolena. „Včera jsem ti poslal asi tak milion textovek. Neodpovídal jsi.“

Otřu si ručníkem obličej. „Promiň. Sam a Sam usoudili, že budou všichni vyšilovat a mám radši pracovat z domu.“

„Jo, vyšilovali,“ říká Kennedy. „Tím se ovšem nevysvětluje, proč jsi nás ignoroval.“

„Nebylo to schválně,“ zabručím. „Celý den jsem telefonoval s klienty a napravoval škody, večer jsem vypnul mobil, abych... nevím. Přemýšlel.“

Radši jim *nevykládám*, že jsem se při těch rozhovorech pořádně zapotil. Šéfové nepřeháněli. Tohle je zlé. *Moc* zlé.

Kluci přikývnu a dál do mě neryjí. Jsem vděčný za jejich pochopení, nebo aspoň že o tom dočasně nebudeme mluvit.

Chodíme všichni do stejné posilovny, ale zřídka kdy se tu sejdem. Kluci dělají jakože nic, ale tuším, že oba dorazili kvůli mně – jsou tu *pro mě*.

My tři jsme ve Wolfe Investments začínali současně, před šesti lety. Já jako dvaadvacetiletý drzoun s hlavou na čísla, oni o pár let starší, o něco míň zázrační, ale stejně nafoukaní.

Vzhledem k bezohledné dravosti na Wall Street je vyložené div, že jsme se cestou vzhůru nepozabíjeli. Stoupali jsme k vyšším pozicím společně. Samozřejmě jsme soutěžili, ale spíš jsme se vzájemně předháněli a nutili se být lepší. Vlastně ne, nejlepší. Protože – k sakru! – *jme* nejlepší.

Ta naše drzost se nejspíš ani s věkem nevytratila.

Kennedy se opírá o stojan, drží v ruce láhev s vodou a tváří se vyrovnaně jako vždycky. V naší partě je za seriózního a staromódního chlápka, jakého byste nikdy neměli zvát na partičku šachů nebo scrabblu. Jeho prvním slovem byl nejspíš *mahagon* nebo něco takového.

Ian je okouzlující a sebejistý, nejodhodlanější a nejpaličatější převít, jakého znám. Když vyrůstal, prožíval perné časy, ale vybabral se z toho a všechny sračky jeho dětství mu posloužily jako pohon, s nímž zdolal Yale a prodral se na Wall Street mezi esa.

Já? Už jsem se zmínil o té pitomé záležitosti se zázračným dítkem. Můj mozek je něco na způsob lidské

kalkulačky, ale rodiče odvedli slušnou práci a nenechali mě úplně zmagořit. Stejně jako matika mi šel dobře i fotbal, a... jak bych to řekl?

Mám odjakživa setsakra dobrý život. V klídku.

Nebo spíš jsem měl...

Donedávna.

„Takže je to zlé?“ ptá se Ian.

Ještě jednou si otřu vlhkým ručníkem obličej. „Horší než zlé. Od včerejšího rána, kdy jsem mluvil se Sam a Samem, se ozval půltucet dalších klientů, aby ‚vyjádřili své obavy‘.“ U posledních slov naznačím vzdušné uvozovky.

„No tak. Kdo při nějaké rozlučce se svobodou nedělal voloviny?“ Ian se ušklíbne a Kennedy soucitně přikývne.

Opřu lokty o kolena a na chvíli svěsím hlavu. Loajality svých přátel si opravdu cením, ale v tuhle chvíli mi to k vyřešení problému nijak nepomůže.

Vím, že na mou práci nemá vliv, co dělám ve svém volnu. Vím, že jsem u Wolfeových jeden z nejlepších makléřů, krucinál. Vím *jistě*, že peníze mých klientů jsou v bezpečí. Svou práci dokážu dělat i ve spánku a dělám ji dobře. Vychází však najevo, že Sam se Samem mají pravdu. Záleží především na tom, jak je skutečnost vnímána, a s imagí mám momentálně těžký problém.

„Co třeba Lara?“ ptá se Kennedy Iana. „Nemá nějaké kamarádky, které by chtěly sehrát roli paní Cannonové?“

K sakru, ne!

Zvedám ruku. „Pomalů. Šéfové tvrdí, že potřebuju přítelkyni, ne *manželku*.“

„Jo, ale aby to zabralo, lidi musí uvěřit, že tahle holka má šanci stát se tvou ženou. Jde o to, že se máš usadit.“

„Nepotřebuju se usadit,“ namítnu a rozčileně si vjedou rukama do vlasů. „Potřebuju, aby si všichni ostatní vytáhli zadek z hlavy a přestali z toho dělat vědu.“

„Poslyš,“ říká Ian s povzdechem. „Jestli někdo ví, jaké to je, když se ti přes noc obrátí život vzhůru nohama, jsem to já. A mám velké pochopení pro někoho, kdo je nespravedlivě obviňován. Chápu, že se chceš bránit. Ale taky si musíš položit otázku, co chceš víc: držet se svých zásad, nebo si udržet práci?“

Vzhlednu. „Chceš říct, že mám ustoupit? Přijmout jejich podmínky?“

„Říkám, že existují horší věci než těch pár týdnů, dokud to nepřeletí, předstírat, že máš přítelkyni. Nikdo po tobě nechce, abys procházel uličkou k oltáři nebo šel kupovat diamanty. Jednoduše nechej lidi myslet si, že o tom uvažuješ a možná to uděláš... někdy.“

Zavrčím, nemám náladu rozebírat důvody, proč rozhodně nehodlám kráčet k oltáři nebo kupovat diamanty – *nikdy*.

„Ian má pravdu. Mohl bys na tom být hůř. Třeba mít za zadkem někoho z SEC kvůli zneužití informací,“ nadnese Kennedy a nevzrušeně pohlédne na Iana.

Ian na něj nasupeně pohlédne. „*Údajnému* zneužití informací. A byl jsem očištěn.“

Kennedy zvedá ruce na znamení kapitulace. „Já vím. Jenom se snažím podpořit tvoje tvrzení, že by na tom Matt mohl být hůř.“

Mají pravdu. Připadám si jak osel, když si stěžuju, protože moje situace je nicotná proti tomu, čím si prošel Ian.

V nejhorším případě mohl putovat do vězení, mně hrozí nanejvýš... co? Sahrát na pár týdnů domácího týpka? Předstírat, že mám přítelkyni a jsem jí oddaný? To je nízká cena, kterou musím zaplatit, abych si udržel život, o jaký jsem usiloval – a mám ho rád.

„Tak jo, fajn.“ Hodím si ručník kolem krku a podívám se na Iana. „Kennedy má pravdu. Lara je moje nejlepší šance při hledání ženy, která do toho se mnou půjde.“

Ian zamrká modrýma očima. „Jak jsi, sakra, přišel na tohle?“

„Je to jediná hodná holka, kterou známe.“

„Kate je taky hodná,“ odpoví Ian.

„Když šéfové navrhli tenhle plán, myslím, že neměli na mysli chlápka, který spí se svou asistentkou,“ upozorní ho Kennedy. „Lařin společenský okruh je lepší volba.“

„Jsem snad jediný, kdo si pamatuje, že moje snoubenka dělá pro FBI?“ ptá se Ian nevěřící. „Lhaní opravdu není její styl.“

„Jasně že umí zatloukat. Federálové pracují v utajení,“ namítnu.

„Pracují v utajení, aby vyřešili zločiny a pochytili padouchy,“ říká Ian. „Ne aby zachraňovali reputaci pašmanků. Bez urážky.“

„V pohodě,“ odpovím s vědomím, že má pravdu. „Co třeba ta její nejlepší kámoška Gabby?“

„Odstěhovala se s přítelem do Paříže. Falešná přítelkyně na dálku by ti nebyla k ničemu. Co spíš její kamarádka Megan, ta rozkošná zrzka z hodin jógy? Minulý měsíc jsi ji u nás potkal na večírku.“

Okamžitě zavrtím hlavou. Ne že by Megan nebyla rozkošná, zábavná a to všechno, ale zřetelně z ní vyzařuje, že hledá víc než krátkou aférku. Ten typ holky, co si chce najít přítele, z něhož se vyklube manžel a časem z něj bude tatka. A to není nic pro mě, takže jsem se jí celý večer zdvořile vyhýbal.

„Příliš riskantní,“ odpovím.

Kennedy vytáhne obočí. „Riskantní? Měřila něco málo přes metr a půl a byla tak sympatická, jak jen to jde.“

„No právě.“ Stoupnu si, popadnu oběma rukama ručník zavěšený kolem krku a škusnu s ním, podrážděný celou situací. „V tom je ta potíž. Vy dva víte stejně dobře jako